

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In orationem dominicam, Sermo LXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

quia doleamus vitia præterire. Christus venit nos
vitam fugare, sed mortem : mortem fugare, non vi-
tam : mundum retocare, non tollere : vitia perde-
re, nō suam disperdere creaturā. Sed orate fratres,
ut veniens nos inueniat tales, quales regni sui cupit
& præcipit esse consortes.

In orationem dominicam, Sermo L XVI.

Accepistis auditum fidei fratres charissimi, for-
mam dominicæ orationis audite: Christus bre-
uiter orare docuit, qui citò vult postulata præstare.
Aut quid petentibus se non dabit, qui seipsum non
petentibus dedit? Aut in respondendo quam facit
morām, qui in dictandis precibus vota supplicum
sic præuenit? Hodie quod audituri estis, stupent an-
geli, miratur cælum, pauet terra, caro non fert, au-
ditus non capit, non attingit mens, tota sustinere
non potest creatura, ego dicere non audeo, tacere
non possum: Deus det ut & vos audire possitis, &
ego dicere. Quid est magis tremendum, quòd se de-
dit terris Deus, aut quod vos dat cœlo? quòd socie-
tatem carnis intrat ipse, aut quòd vos facit confor-
tium diuinitatis intrare? quòd mortem sumit ipse,
aut quòd vos resumit ex morte? quòd ipse in vestrā
nascitur seruitutem, aut quòd vos sibi gignit in li-
beros? quòd suscipit paupertatem vestram, aut quòd
vos sibi facit hæredes, sui vnici cohæredes? Est uti-
que terribilis, quòd terra transfertur in cælum: ho-
mo deitate mutatur: seruitutis sors dominationis ita-
ra sortitur. Sed hoc quamvis metuendum sit, tamen
quia causa non docentem respicit, sed iubentem, ac-
cedamus filioli quo vocat charitas, trahit amor, in-
uitat affectio: Deum patrem viscera sentiant, vox
personet, loquatur lingua, spiritus clamet, & totum
quod

quod est in nobis, respódeat gratiæ, non timori: quia qui iudicem mutauit in patrem, amari voluit, non timeri. *Pater noster qui es in cœlis.* Hoc cùm dicis, non *sic habeas,* quasi non sit in terris: non sic accipias, quasi sit loco clausus, qui claudit omnia: sed intellige esse tibi genus è cœlo, cuius pater habetur in cœlo, & age ut viuendo sanctè, sancto respondeas patri. Dei filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui diuini virtutibus elucefecit. *Sanctificetur nomen tuum.* Cuius genus sumus, eius censemur & nomine: rogamus ergo, ut nomen eius quod in se, & per se sanctum est, sanctificetur in nobis: nomen enim Dei, aut honoratur ex nostro actu, aut ex nostris actibus blasphematur: Audi Apostolum dicentem: Nomen Dei per vos blasphematur in gentibus: *Veniat regnum tuum.* Et quando non regnauit Deus? Petimus ergo, ut qui sibi regnauit semper, modò regnet in nobis, ut & nos in illo regnare possimus. Regnauit diabolus, regnauit peccatum, regnauit mors, & fuit diu captiua mortalitas: petimus ergo, ut regnante Deo, pereat diabolus, deficiat peccatum, moriatur mors, captiuitas captiuetur, ut nos liberi perpetuam regnemus in vitam. *Fiat voluntas tua sicut in cœlo, & in terra.* Hoc est regnum Dei, quando & in cœlo, & in terra Dei voluntas est sola, quando in omnibus hominibus Deus meus est, Deus viuit, Deus agit, Deus regnat, Deus est totum, ut iuxta illud Apostoli: Sit Deus omnia in omnibus vobis. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Qui patré se nobis dedit, qui sibi nos adoptauit in filios, qui rerū nos fecit hæredes, qui nos nomine sublimauit, qui nos suo & honore donauit, & regno, ipse nos ut panem quotidianum postulemus, addixit, In regno Dei, inter munera diuina, quid querit

*Rom. 2.**1. Cor. 15.*

rit paupertas humana? tam bonus, tam pius, tam largus pater panem filiis non nisi postulatus indulget?

Mat. 6. & ubi est illud? Nolite solicii esse quid manducetis, aut quid bibatis, aut quid vestiamini. Hoc petere iubet, quod prohibet cogitare, quatenus cœlestis pater cœlestem panem, cœlestes filij ut postulemus, hor-tatur, ipse dixit: Ego sum panis, qui de cœlo descendit. Ipse est panis, qui satus in virgine, fermentatus in carne, in passione confectus, in fornace coctus sepulchri, in Ecclesiis conditus, illatus altaribus, cœlestem cibum quotidie fidelibus subministrat.

Ioan. 6. Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Homo si sine peccato esse non potes, & vis semper dimitti tibi totum, dimitte semper: quan-tum vis dimitti tibi, dimitte tantum, quoties vis di-mitti tibi, toties tu dimitte: immo quia vis totum di-mitti tibi, totum dimitte: homo intellige, quia remit-tendo aliis, tu tibi veniam dedisti. *Et ne nos inducas in tentationem.* Quia in sæculo est ipsa vita tentatio. Té-tatio, inquit ille, est vita hominis. Rogamus ergo, ut nos arbitrio nostro non relinquat, sed in omni actu paterna nos pietate constringat: & in vitæ tramite cœlesti moderatione confirmet. *Sed libera nos à malo.*

A quo malo: à diabolo quippe, ex quo est omne malū. Rogamus liberari nos à malo, quia malo, qui non ca-ruerit, frui nō potest bono. Si adhuc nō nati, si adhuc in utero constituti, panem petunt, expetunt regnum, quare fit quæstio, quod semper Dei filius, in Dei pa-tris mansit arcano? Si Ecclesia generat, ratio non est, est cœleste mysterium, quod in patre Deo, Dei filius fuerit, quomodo humana ratiocinatione tractetur nō est, non est humano modo diuinitas æstimanda: au-disti Deum, nil terrenum cogites, nil humanum: au-disti Patrem Christi, hoc per substantiam crede: au-

disti

disti patrem tuum, hoc crede per gratiā: ille ut esset filius habuit semper, te esse filium dedit modò. Sic ergo te filium scito, ut seruum te esse non nescias: sic audi ad Christi similitudinem te reductum, ut semper te Christo cognoscas esse subiectum.

In eandem, Sermo LXVIII.

Conditio mortalis, terrena compago, limosa substantia, vitæ, ac mortis incerta, labore attrita, consumpta pœnis, putredini ac pulueri subiecta natura capere non valet, æstimare non sufficit, fugare non audet, credere pertimescit, quod hodie cogitur confiteri: tantam donorum Dei gratiam, promissorum magnitudinem, munerum largitatem, fragilitas humana vnde promereri valeat, non potest inuenire. Hoc reor non ambiguum Abacuc Prophetam mentis intuitu præuidisse: dum se tanto pauore concussum, huius auditus taliter exagitatum tremore, dicit: Domine, audiui auditum tuum, & timui: *Abac. 3.* Consideravi opera tua, & expaui. Auditum timuit, *Iuxta LXX.* non quia tunc Propheta tantus audierit Dominum, sed quia tunc seruus Dominum suum sibi conuersum reperit, & audiuit in patrem: non quia mundi huius fabricam elementis ita sibi dissonis consonantem contemplatus expauit, sed quia pietatis erga se tantæ considerans tunc opera admirationis tremore concussus est, & pauore. Consideravi, inquit, opera tua, & expaui. Adoptatum se tunc stupuit in filium, quando perdiderat ipsius fiduciam seruitutis. Denique ut sciatis huius orationis quam vobis hodie diuinitas insinuat, & infudit affectū, Propheta tunc audet cæli us percepti huius munera quodammodo pauore solitus. Quid iterum dixerit peruidete, Custodiui, inquit, & expauit venter meus à voce *oratio.*